

Andra söndagen efter Trettondagen, 2026-01-18 i S:t Peters kyrka

5 Mos 5:23-27

Hebr 2:9-10

Joh 5:31-36

Livets källa

Under söndagarna efter Trettondagen får vi genom texterna följa Jesu offentliga verksamhet, då Gud visar sin kraft och sin härlighet genom Jesus i ord och handling. Allt vittnar på olika sätt om hans gudomliga ursprung och uppdrag.

Förra söndagen handlade texterna om Jesu dop och det centrala i det som skedde var vad den himmelska rösten sa: ”Du är min älskade son”.

Innebörden i de orden förverkligades fortsättningsvis inför *deras* ögon som såg och hörde honom! Så var det. Det som mötte honom mötte Guds älskade son.

Detsamma säger Jesus om sig själv i den text vi nyss hörde: ”just det jag utför vittnar om att Fadern har sänt mig”.

Men man kan undra över om innebörden i dessa ord förverkligas nu också inför *våra* ögon som ser och hör honom?

Ser vi Jesus som Guds älskade son mitt ibland oss?

Dagens texter berättar om hur Jesus uppenbarar sin härlighet och därigenom erbjuder livets vatten även om det inte står något tydligt om vatten och friska källor i texten. Det är som om det är underförstått.

Idag är det frågor kring härligheten och Jesu gudomliga ursprung som står i centrum.

Ibland hör man människor som säger att man nog skulle tro på Jesus om man bara fick bevis för att det som han sa var sant.

Det är inte bara nu för tiden som vi möter sådana önskemål. Redan från början mötte Jesus detta anspråk.

Man ville att han skulle bevisa att han var den som han utgav sig för att vara.

Det är som svar på ett sådant önskemål som Jesus säger det som vi har hört, och som han för resonemanget om giltiga vittnesbörd.

Det var kanske inte så konstigt att folket ville avkräva honom legitimation. Man påstod att om det bara var ställt utom allt tvivel, att han var den som Gud hade lovat skulle komma, då skulle man tro på honom.

Det var inte första gången som man sa något sådant. Så hade man sagt förr.

Du kanske kommer ihåg att Mose legitimerade sig genom undret att låta sin stav bli en orm.

Elia legitimerade sig genom att blixten tände den genomvåta veden på altaret.

Det finns många exempel på detta.

Det fanns en slags vana att få en bekräftelse på vem det var man hade att göra med. Ord räckte inte, handlingar behövdes också, även om inte heller de i alla situationer räckte till.

Det märkliga är att det som Jesus gjorde, det som man tycker borde ha legitimerat honom, det godkändes inte.

Folket häpnade visserligen när han utförde sina under, men man avkrävde hela tiden nya under av honom, och det in i det sista.

Till och med när han hängde på korset, krävde man ett under från honom och påstod sig tro på honom, bara han steg ner från korset.

Så kunde man, eller i alla fall trodde man sig om att på det sättet hålla Jesus ifrån sig.

Legitimerar han sig inte på det sätt man vill så behöver man inte bry mig om honom.

Men Jesus lät sig inte manipuleras.

Det som människor begärde av honom var egentligen ganska själviska saker, som skulle bli till nytta för dem och kanske ge dem själv ära.

Att Jesus hela tiden hjälpte andra det la man inte märke till eller i alla fall tyckte man inte att det betydde något för dem.

Man önskade att Jesus skulle demonstrera sin egen makt och härlighet för att han skulle vara någon att ha, det skulle ju en *riktig* "Messias" ha gjort.

Mycket av det möter vi idag också, ibland kanske till och med hos oss själva: man, och kanske vi, vet precis hur dan Jesus ska vara för att vi ska följa honom.

Jesus vägrar alltid att ge efter för den sortens påtryckningar. "Gärningarna som jag gör i min Faders namn vittnar om mig" säger Jesus.

"Se på vad jag gör..... där har ni legitimationen."

Det räcker. Det är som om Jesus vill säga att det handlar inte om vad han gör utan hur de och vi tolkar vem han är och vad han gör. Hur vi förstår det.

Jesus sökte inte beundrare eller rungande applåder, de förpliktar ju inte till någonting.

Nej, Jesus kallade och kallar fortfarande *lärjungar*. Människor som ser lite längre, tänker lite djupare, som ser det som många andra inte ser och vill lära av honom och vandra i hans fotspår.

Vem Jesus egentligen är ser den som är villig att följa honom.

Den som vill följa honom genom sina egna ord och handlingar börjar ana hemligheten om vem han är. Precis som Jesus handlingar vittnade om honom, så berättar våra handlingar om vilka vi är och vem vi lever tillsammans med och för.

"Om någon vill göra dens vilja som har sänt mig, så ska han förstå", säger Jesus på ett annat ställe.

Jag tror att det är detta som är hemligheten.

Den som försöker följa Guds vilja, den som är lyhörd för hans uppmaningar, och vill försöka leva efter dem, den människan ser vem Jesus är och förstår det.

Detta gäller idag också.

Vi kan föra oändliga diskussioner om kristendomens sanning eller Jesu person men det leder inte så långt.

Det är svaret på den personliga frågan "Vill du gå med honom hela vägen?" "vågar du se helheten?" "som gör skillnaden."

Att se på Jesus, att lyssna till honom, att stanna hos honom är vår möjlighet.

Det vi inte förstår, det kan klarna så småningom.

Det handlar om att ha tillit nog att överlåta sig helt åt honom.

Att riskera att tappa fotfästet för en stund, att inte ha kontrollen fullt ut.
För att så kunna bli buren av honom, för att kunna få vila hos honom.

Ibland hör man människor tala om hur orimligt Jesu handlande och hans underliga undervisning är.
Så vill man välja och vraka och ta till sig några huvuddrag som skulle kunna vara giltiga, också för vår tid.

Kanske gör vi så också ibland, det är så lätt att tala om de andra (vilka de nu är).
Har vi glömt att det handlar om synd och nåd? Har vi glömt att det handlar om lydnad, efterföljelse och försakelse?

Episteltexten påminner oss om att Jesu härlighet kommer genom Guds nåd oss alla till del tack vare att Jesus dog för oss.

Vi behöver på nytt ställas inför evangeliets utmaningar.

Jesus sa: ”De verk som Fadern har gett mig i uppdrag att fullborda, just de som jag utför, vittnar om att Fadern har sänt mig”.

Där har vi hemligheten:

Den som försöker följa Guds vilja, den som är lyhörd för att Guds vägar inte är våra vägar, den människan ser vem Gud är.

Det finns egentligen bara två alternativ när man kräver bevis för vem Jesus är och om det är sant att han är Guds son:

antingen var Jesus Guds son

eller också var han en galning som manipulerade de människor som han mötte.

Han säger att vi ska låta hans ord och gärningar fälla avgörandet.

Och det som vi kan konstatera är att hittills har ingen annan än Jesus uppstått från de döda och det är ju verkligen den ultimata handlingen.

Utifrån det kan du få dra din egen slutsats om vem Jesus är och vilken relation du vill ha till honom.

Längtar vi efter att få se Guds härlighet så välkomnar han oss och berättar att det finns plats för oss nära honom, ”här på klippan”, som det står i en annan av söndagens texter, där får vi liksom vara skyddade i en bergsskrev.

När Guds omsorg om oss visar sig på det sättet så betyder det att vi kan få släppa taget, vi behöver inte ha koll på allt.

Det är verklig överlåtelse.

Då handlar det inte längre om att få bevis av ett eller annat slag, då handlar det om tillit.

Amen!

BÖN:

Livets Gud, för oss till brunnar med levande vatten

och var oss en källa som ger liv i överflöd.

Så att vi kan bära vittnesbördet om din härlighet vidare

I Jesu namn

Amen